

kommet noget fra regeringen endnu, der løser problemet med, at når man sætter pensionsalderen ned fra 67 til 65 år, er der altså nogle mennesker, som er vant til at få en ydelse, men som ikke ved, om de får den ydelse i de 2 år, der er tale om. Det er et spørgsmål, som regeringen har sagt, at der må kigges på, og vi glæder os til at se, hvad der kommer til at ske på området.

Efterlønsområdet er et andet spørgsmål, som vi jo har diskuteret mange gange her i Folketinget, og på nuværende tidspunkt er farcen efterhånden ved at være komplet. Man siger, at man vil fremtidssikre efterlønnen, og det har vi set med interesse på. Man har sagt, at man har lavet denne reform og disse ændringer, fordi der så ikke kommer noget attentat fra forligskredsen på efterlønnen fremover. Der er et bredt parlamentarisk flertal bag aftalen, og det skulle være det, der gjorde, at man gik ind i en aftale med forligspartierne fra regeringens side i stedet for at lave en aftale uden om den nuværende forligskreds, som man jo kunne have gjort for at bevare den gamle efterlønsaftale. Man kunne have lavet en aftale, der inkluderede Dansk Folkeparti, og så havde man bevaret den gamle efterlønsordning, men man valgte at lave aftalen med den nuværende forligskreds, for – som man sagde – så fremtidssikrede man efterlønnen.

Og hvad er det så, der sker? Dagen efter, at aftalen er indgået, får vi at vide, at aftalen gælder jo kun for 1999. Det Konservative Folkeparti har ikke bare scoret et klokkerent selvmål hos sig selv på området, men scoret et selvmål hos hele forligskredsen ved at gøre det klart, at spørgsmålet om efterløn også kommer til debat i 1999, også i år 2000 og også om 4-5 år. Der kommer en løbende debat med henblik på at lave efterlønnen om og måske skabe mulighed for at afskaffe efterlønnen.

Er det den ro, som regeringen sagde, dette forlig om efterlønnen ville indebære? Nej, ikke for Dansk Folkeparti at se. Regeringen havde andre muligheder, men regeringen har valgt sine forligspartnere på efterlønsområdet. Vi synes, det er skidt, at der ikke kommer ro om efterlønsordningen nu, og at man endda har lavet de forringelser, som altså nu er en realitet med denne aftale.

Noget andet, som vi også har forsøgt at få sat lidt i fokus her under debatten, er, at man indfører et særligt kontingent til betaling af efterlønnen, der i forvejen er betalt over skatterne.

Hvor er det, man i form af et lavere skattetryk andre steder kompenserer for den kontingentstigning? Det har vi ikke kunnet få opklaret, og det vækker stadig undren hos Dansk Folkeparti, at der er borgerlige partier, som deltager i en aftale om efterlønsordningen med en reel skattestigning til følge. Vi synes naturligvis, man skulle have fokuseret på det og nedsat nogle andre skatter, så man i det samlede billede ikke havde øget befolkningens skattebetaling.

Løftebruddene omkring efterlønsordningen vil jeg slet ikke gentage her. Jeg tror, at hele den danske befolkning efterhånden kan de løftebrud, som specielt statsministeren har gjort sig skyldig i, selv i søvne midt om natten, så jeg skal ikke gøre mere ud af dem andet end at sige, at det også for Dansk Folkeparti at se er et kæmpeproblem, at der med Socialdemokratiet som hovedansvarlig nu er skabt en utrolig kløft mellem befolkningen på den ene side og politikerne på den anden side.

Hvordan i alverden kan befolkningen have tillid til det, politikere stiller sig op og lover, når så klokkerene løfter ikke engang kan holde i trekvart år? Det er jo sandheden på efterlønsområdet, men ikke bare på efterlønsområdet. Vi har et helt katalog over løftebrud fra regeringens side, hvor man er gået ud og har lovet det ene og det andet. Man har også mandaterne til at gennemføre det, men man gør det bare ikke. Man forfølger ikke engang målene, tværtimod stiller man selv forslag, som forringer tingene i forhold til det, man har lovet befolkningen. Det er klokkerene løftebrud, og vi bryder os ikke om det!

Endelig skal jeg sige, at vi har stillet en række forslag fra Dansk Folkepartis side, også en række udgiftskrævende forslag, i finanslovsdrøftelserne, og hver gang er der selvfølgelig blevet spurgt, om der er en finansiering som baggrund for de forslag, vi er kommet med. Det har der været hver gang. Det er et spørgsmål om politisk prioritering. Det er et spørgsmål, om man eksempelvis synes, at det er i orden, at amterne kun lader sygehusbudgetterne stige med 2,5 pct. fra i år til næste år, når man samtidig lader statens kulturbudget stige med 5,3 pct.

Det er samtidig et spørgsmål om prioritering, om man ønsker, at ulandsbistanden fra i år til næste år skal stige med 470 mio. kr., når der skal spares på medicinområdet for knap 300 mio. kr. Det er også et spørgsmål om politisk prioritering, om man ønsker, at flygtninge som udgangspunkt skal integreres i det danske sam-